

Sygn. akt I C 821/15 upr.

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 14 stycznia 2016 roku

W dniu 24 kwietnia 2015 roku powód (...) sp. z o.o. S.K.A. sp. j. z siedzibą w W. wniósł do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym, żądając zasądzenia od W. W. kwoty 326,70 złotych z ustawowymi odsetkami oraz umownymi od kwot szczegółowo wskazanych w pozwie oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że pozwana oraz (...) Finanse Sp. z o.o. z siedzibą w W. zawarli w dniu 14 sierpnia 2013 r. umowę pożyczki nr (...). Pozwana zobowiązała się zwrócić kwotę pożyczki do dnia 07 października 2013 r. Powód podniósł także, że pozwana nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania. Pozwana była dwukrotnie wzywana do zapłaty i dlatego powód naliczył jej kwotę 80,00 złotych tytułem opłat manipulacyjnych za czynności windykacyjne związane z opóźnieniem w spłacie pożyczki.

Powód wskazał nadto, iż (...) Finanse Sp. z o.o. z siedzibą w W. zawarła z (...) sp. z o.o. S.K.A. z siedzibą w W. umowę spółki jawnej. Wierzytelność, której dochodzi powód miała zostać przez niego nabyta w dniu 6 marca 2015 roku, kiedy to pożyczkodawca – jako wspólnik powodowej spółki – wniósł wkład w postaci pakietu wierzytelności przysługujących pożyczkodawcy z tytułu zawartych umów pożyczek.

W dniu 06 maja 2015 r. Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, sygn. akt VI Nc-e 764922/15, którym zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda roszczenie dochodzone pozwem - /k. 8/

Pozwana W. W. złożyła sprzeciw od ww. nakazu zapłaty; zaskarżając orzeczenie w całości, wniosła o oddalenie powództwa, zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania według norm przepisanych. /k. 9/

Postanowieniem z dnia 28 maja 2015 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty w całości. Sprawa została przekazana do rozpoznania do Sądu Rejonowego w Goleniowie. /k.17/

Pełnomocnik strony powodowej, w piśmie procesowym z dnia 10 sierpnia 2015 r. podniósł, iż wprawdzie pozwana zobowiązała się pierwotnie zwrócić kwotę pożyczki do dnia 13 września 2013 r., jednakże termin spłaty pożyczki został przedłużony do dnia 07 października 2013 r.

Powód wskazał nadto, iż na kwotę dochodzą pozwem składa się:

- 210,00 zł z tytułu niespłaconego kapitału,
- 46,55 zł z tytułu odsetek umownych karnych naliczanych przez pożyczkodawcę zgodnie z treścią umowy pożyczki w okresie od dnia powstania zaległości, tj. od dnia 08.10.2013 r. do dnia 25.03.2015 r. (odsetki umowne skapitalizowane w wysokości 36,70 zł) oraz dalsze należne odsetki umowne liczone od kwoty 210,00 zł poczynając od dnia 26.03.2015 r. do dnia zapłaty,
- 80,00 zł z tytułu opłat manipulacyjnych za czynności windykacyjne związane z opóźnieniem w spłacie pożyczki wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Pozwana w swoim piśmie z dnia 08 września 2015 r. przyznała, iż w dniu 14 sierpnia 2013 r. zawarła z (...) Finanse sp. z o.o. z siedzibą w W. umowę pożyczki kwoty w wysokości 800,00 zł, jednakże podkreśliła, że dokonała spłaty wszystkich należności z tego tytułu. Pełnomocnik pozwanej podniósł, iż postanowienia umowy pożyczki zawarte na stronach od numeru 1 do 5 nie wiążą pozwanej, albowiem postanowienia te nią zostały przez nią w żaden sposób

zaakceptowane (brak podpisów/parafek pozwanej). Nadto pozwana nie została zapoznana z treścią załączników stanowiących strony numer 7 – 9 umowy pożyczki. Wolę pozwanej stanowiło zawarcie umowy pożyczki kwoty w wysokości 800,00 zł wraz z odsetkami w wysokości ustawowej liczonymi do dnia spłaty zaciągniętego zobowiązania. W związku z powyższym wysokość łączna wszelkich należności wynikających z tegoż zobowiązania winna wynieść 848,25 zł. Pozwana dokonała spłat w łącznej wysokości 850,80 złotych. Dodatkowo, pełnomocnik pozwanej podał, iż postanowienia umowy pożyczki zawarte na stronach 1 – 5, 7 – 9 nie zostały z nią indywidualnie ustalone, są nieważne, gdyż naruszają art. 385¹ k.c. (...) Finanse sp. z o.o. nie wypowiedział pozwanej zawartej umowy pożyczki.

Pełnomocnik wniósł o zasądzenie na rzecz pozwanej od powoda kosztów zastępstwa adwokackiego przy zastosowaniu sześciokrotności stawki minimalnej. /k.63/

Sąd Rejonowy ustalił, następujący stan faktyczny:

W dniu 14 sierpnia 2013 roku W. W. złożyła wniosek o udzielenie pierwszej pożyczki.

W dniu 14 sierpnia 2013 roku W. W. zawarła, przy udziale pośrednika kredytowego (...). (...) S.A. z siedzibą w K., z (...) Finanse spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., zgodnie z ustawą o kredycie konsumenckim, umowę pożyczki na kwotę 800,00 złotych. Pożyczka została udzielona na 30 dni, z terminem spłaty w dniu 13 września 2013 roku.

W dniu 14 sierpnia 2013 r. kwota pożyczki w wysokości 800,00 zł została przelana na rachunek bankowy należący do W. W..

Zgodnie z § 7 pkt 1 formularza umowy pożyczki za udzielenie pożyczki w przypadku przedłużenia okresu spłaty pożyczki – za jego przedłużenie, pożyczkobiorca zobowiązuje się do zapłaty na rachunek bankowy pożyczkodawcy łącznej kwoty wszystkich odsetek, opłat i prowizji określonych w umowie (pierwsza pożyczka) lub w warunkach pożyczki (kolejna pożyczka). Zgodnie z zamieszczoną w pkt 2 ww. paragrafu umowy pożyczki przykładową kalkulacją kwoty pożyczki, prowizji i (...) dla kwoty pożyczki w wysokości 800,00 zł udzielonej na okres 30 dni prowizja wyniesie 112,00 zł, całkowita kwota do spłaty wyniesie 912,00 zł, a (...) (rzeczywista roczna stopa oprocentowania) wyniesie 392,4%.

Zgodnie z § 10 pkt 1 formularza umowy, w przypadku opóźnienia w spłacie pożyczki, pożyczkodawca zastrzega sobie możliwość naliczenia odsetek za zwłokę w wysokości czterokrotnej wysokości stopy kredytu lombardowego NBP. Zawiadomienia o istnieniu opóźnienia w spłacie pożyczki, stanowiące wezwania do zapłaty, będą wysyłane przez pożyczkodawcę korespondencyjnie na adres korespondencyjny pożyczkobiorcy lub w formie sms i email. Pożyczkobiorca zostanie obciążony kosztami wezwania do zapłaty w następującej wysokości:

- 1) 35,00 zł za przesłanie pierwszego wezwania do zapłaty drogą pocztową po upływie 30 dni kalendarzowych od upływu terminu spłaty pożyczki;
- 2) 45,00 zł za przesłanie drugiego wezwania do zapłaty drogą pocztową po upływie 60 dni kalendarzowych od upływu terminu spłaty pożyczki;
- 3) 55,00 zł za przesłanie trzeciego wezwania do zapłaty drogą pocztową po upływie 90 dni kalendarzowych od upływu terminu spłaty pożyczki.

Niesporne, a nadto wniosek o pożyczkę z dnia 14.08.2013 r. – k. 26-27, umowa pożyczki odnawialnej zawarta w dniu 14.08.2013 r. wraz z załącznikami – k. 28-36, kserokopia dowodu osobistego – k. 37, wyciąg z przelewu – k. 38.

W dniu 10 lutego 2015 roku (...) Finanse Sp. z o.o. w W., (...) sp. z o.o. w W. oraz (...) Sp. z o.o. Sp. komandytowo – akcyjna w W. zawarły umowę spółki jawnej, która miała prowadzić działalność pod firmą (...) Sp. z o.o. Sp. (...) akcyjna Spółka jawna w W.. W dniu 06 marca 2015 roku (...) Finanse Sp. z o.o. w W. jako współnik powodowej spółki, na podstawie umowy spółki jawnej zawartej w dniu 10 lutego 2015 roku wniósł wkład w postaci pakietu

wierzytelności przysługujących z tytułu zawartych umów pożyczek. Każda taka wierzytelność składała się z: a) kapitału niespłaconej kwoty pożyczki, b) opłat za wykonanie czynności windykacyjnych, c) odsetek umownych za opóźnienie w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, liczonych od kwoty kapitału niespłaconej pożyczki, d) odsetek ustawowych od opłat windykacyjnych liczonych od dnia wymagalności zobowiązania. Wśród wierzytelności wniesionych do spółki była również wierzytelność w stosunku do W. W. z tytułu umowy pożyczki o numerze (...).

Dowody: umowa spółki jawnej z oświadczeniem i listą wierzytelności – k. 40-45.

Pismem z dnia 13 marca 2015 roku powód zawiadomił W. W. o nabyciu wierzytelności wynikających z umowy pożyczki i wezwał ją do zapłaty.

Dowód: powiadomienie dłużnika o przelewie – k. 46.

(...) Finanse Sp. z o.o. z siedzibą w W. wezwała W. W. pismem z dnia 08 listopada 2013 r. do uregulowania zadłużenia, jak również do zapłaty kwoty 35,00 zł tytułem opłaty manipulacyjnej za czynności windykacyjne związane z opóźnieniem w spłacie pożyczki. W wezwaniu wskazywano, że do zapłaty pozostaje cała kwota główna, odsetki za nieterminową spłatę oraz opłata za wezwania do zapłaty.

(...) Sp. z o.o. Sp. (...) akcyjna Spółka jawna w W. wezwała W. W. pismem z dnia 31 marca 2015 r. do uregulowania zadłużenia w łącznej wysokości 327,05 zł. W wezwaniu wskazywano, że do zapłaty pozostaje cała kwota główna, odsetki za nieterminową spłatę oraz opłaty windykacyjne w wysokości 80,00 zł.

Dowody: wezwania do zapłaty – k. 50-52.

W. W. dokonała spłaty na rzecz pożyczkodawcy (...) Finanse sp. z o.o. w W. kwoty w wysokości 100,80 złotych w dniu 19 września 2013 r., kwoty w wysokości 300,00 złotych w dniu 17 grudnia 2013 roku, kwoty w wysokości 200,00 złotych w dniu 29 stycznia 2014 roku oraz kwoty w wysokości 250,00 złotych w dniu 06 czerwca 2014 roku.

Dowody: dowody wpłat – k. 69-70.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

W oparciu o powyższe ustalenia faktyczne Sąd Rejonowy stwierdził, że powództwo jest niezasadne i podlega oddaleniu.

W niniejszej sprawie powód domagał się od pozwanej W. W. zapłaty należności wynikającej z umowy pożyczki zawartej w dniu 14.08.2013 r. Wierzytelność tą, powód nabył w dniu 06 marca 2015 r. w wyniku wniesienia przez współnika spółki (pożyczkodawcę) (...) Finanse sp. z o.o. wkładu niepieniężnego w postaci pakietu wierzytelności do spółki działającej pod firmą (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka (...) akcyjna spółka jawna w W..

Materialnoprawnej podstawy żądania pozwu upatrywać należy zatem w art. 720 § 1 k.c., zgodnie z którym przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego przedmiot pożyczki, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550,00 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi. Za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności umowę pożyczki (art. 3 ust. 2 pkt 1). Umowa o kredyt konsumencki winna zostać zawarta w formie pisemnej. Umowa powinna być sformułowana w sposób jednoznaczny i zrozumiały (art. 29 ust. 1 i 3). Treść umowy o kredyt konsumencki została uregulowana w art. 30 ust. 1 ustawy, zgodnie z którym umowa powinna określać m. in. rzeczywistą roczną stopę oprocentowania oraz całkowitą kwotę do zapłaty przez konsumenta ustaloną w dniu zawarcia umowy o kredyt konsumencki wraz z podaniem wszystkich założeń przyjętych do jej obliczenia (pkt 7), informację o innych kosztach, które konsument zobowiązany jest ponieść w związku z umową o kredyt konsumencki, w szczególności opłatach, prowizjach, marżach

oraz kosztach usług dodatkowych, jeżeli są znane kredytodawcy oraz warunki na jakich koszty te mogą ulec zmianie (pkt 10), skutki braku płatności (pkt 12), sposób zabezpieczenia i ubezpieczenia spłaty kredytu, jeżeli umowa je przewiduje (pkt 14).

W tym miejscu należy jednak podkreślić, iż uregulowany w przepisie art. 509 k.c. przelew wierzytelności należy do czynności prawnych rozporządzających, bowiem przenosi na nabywcę wierzytelność przysługującą zbywcy, tj. prawo podmiotowe wierzyciela do żądania od dłużnika świadczenia (art. 353 k.c.). Warunkiem skutecznej cesji wierzytelności jest jednak istnienie tego prawa. W związku z tym, aby wierzytelność mogła być przedmiotem przelewu, musi być w dostateczny sposób zindywidualizowana poprzez dokładne określenie stosunku zobowiązaniowego, z którego wynika. Judykatura przyjęła, że oznaczenie wierzytelności, to wskazanie stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia. Elementy te w momencie zawierania umowy przelewu powinny być oznaczone lub przynajmniej oznaczalne. Natomiast do chwili przejścia wierzytelności z majątku zbywcy do majątku nabywcy winno nastąpić dokładne sprecyzowanie pozostałych elementów stosunku zobowiązaniowego, w ramach którego istnieje zbywana wierzytelność (tak np. wyrok Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 7 października 2013 roku, II Ca 770/13, Portal Orzeczeń Sądu Okręgowego w Białymstoku i orzecznictwo tam powołane).

W przedmiotowej sprawie, zdaniem Sądu, strona powodowa nie podołała po pierwsze obowiązkowi wykazania, że nabyła jakąkolwiek wierzytelność z umowy zawartej przez pozwaną z firmą (...) w dniu 14.08.2013 r. Z przedłożonego załącznika do umowy cesji mającego stanowić wykaz wierzytelności, nie wynika bowiem, iż zbycie dotyczyło tej konkretnej umowy. Wierzytelność nie została bowiem w wystarczający sposób zindywidualizowana.

Warunkiem skutecznej cesji wierzytelności jest także istnienie tego prawa. Powódka w niniejszej sprawie przyznała, że na skutek złożonego w dniu 14.08.2013 r. wniosku, zawarła umowę pożyczki przy udziale pośrednika kredytowego (...). (...) S.A. z siedzibą w K., który działał w imieniu i na rzecz pożyczkodawcy (...) Finanse sp. z o.o. na podstawie udzielonego pełnomocnictwa. We wniosku pozwana wskazała swoje dane osobowe oraz kwotę i okres spłaty pożyczki. We wniosku pozwana oświadczyła, iż otrzymała bezpłatny projekt umowy pożyczki odnawialnej oraz, że zapoznała się z jej treścią (wraz z załącznikami) oraz że rozumie jej postanowienia. Należy jednak zauważyć, iż dopiero po wprowadzeniu przez pośrednika kredytowego takiego wniosku do systemu informatycznego, następuje weryfikacja podanych przez klienta danych i generowanie umowy pożyczki odnawialnej V.pl, która po wydrukowaniu przez pośrednika kredytowego, zostaje przedstawiona klientowi do ponownego zapoznania się oraz podpisania.

W niniejszej sprawie poza sporem pozostawała okoliczność, iż pozwana zawarła w dniu 14.08.2013 r. umowę pożyczki kwoty w wysokości 800,00 zł z pożyczkodawcą (...) Finanse sp. z o.o. z siedzibą w W.. Tą okoliczność przyznała sama pozwana, nadto wynika z pierwszej i ostatniej strony przedłożonej kopii umowy pożyczki, które to strony, jako jedyne, zostały potwierdzone za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika powoda. Z treści tych stron wynika jedynie, że pozwana podpisała umowę w dniu 14.08.2013 r., że pożyczka wyniosła 800,00 zł, że została wzięta na okres 30 dni z terminem spłaty 13.09.2013r. nadto, że całkowita kwota do spłaty to 800,00 zł ?k. 28 i 33/.

Pozwana W. W. kwestionowała, iż powodowi przysługuje względem niej roszczenie z tytułu niespłaconej pożyczki, wskazując, że dokonała całkowitej jej spłaty. Na tą okoliczność przedłożyła dowody wpłaty, z których wynikało, iż dokonał w istocie spłaty kwoty ok. 850,00 zł na poczet umowy pożyczki, z tym, że po terminie. Pozwana twierdziła, że dokona spłaty pożyczki w wysokości 800,00 zł wraz z odsetkami, stąd wpłata z jej strony w sumie kwoty 850,80 zł. Pozwana kwestionowała, że była związana postanowieniami umowy pożyczki zawartymi na stronach 1 – 5 oraz na stronach 7 – 9. Pozwana podniosła, iż w żaden sposób nie zaakceptowała postanowień umownych zamieszczonych na ww. stronach umowy pożyczki, nadto nie została zapoznana z treścią załączników do ww. umowy (strony 7 – 9). Podkreślała, iż złożyła swój podpis jedynie pod postanowieniami zawartymi na ostatniej, tj. dziewiątej stronie umowy pożyczki.

Wobec podniesienia przez stronę pozwaną powyższych zarzutów, Sąd uznał, iż powód nie wykazał faktu potwierdzenia przez W. W. zapoznania się z treścią postanowień umownych znajdujących się na stronach 2 – 5 oraz na stronach 7 – 9 umowy pożyczki numer (...). Oświadczenie pozwanej zawarte we wniosku o pożyczkę z dnia 14.08.2013 r.

dotyczyło jedynie zapoznania się z treścią projektu umowy pożyczki odnawialnej oraz z załącznikami do tegoż projektu. Powyższe nie może zatem przesądzać o tym, iż pozwana zapoznała się w istocie z ostateczną treścią umowy pożyczki i jej załącznikami, a w tym stronami, które zostały przedłożone do akt sprawy na zakwestionowanych przez pozwaną kartach.

Tym samym za uzasadnione należało uznać przekonanie pozwanej, zgodnie z którym, umowa pożyczka dotyczyła kwoty w wysokości 800,00 zł wraz z odsetkami w wysokości ustawowej liczonymi do dnia spłaty zaciągniętego zobowiązania. Z takimi to zapisami pozwana niewątpliwie została zapoznana albowiem wynikają one z pierwszej strony umowy, której to pozwana nie kwestionowała.

Na podstawie przedłożonych przez pozwaną dowodów wpłat, Sąd ustalił, iż pozwana dokonała spłaty zaciągniętego zobowiązania względem pożyczkodawcy w całości. W. W. dokonała bowiem spłaty na rzecz pożyczkodawcy (...) Finanse sp. z o.o. w W. kwoty w wysokości 100,80 złotych w dniu 19 września 2013 r., kwoty w wysokości 300,00 złotych w dniu 17 grudnia 2013 roku, kwoty w wysokości 200,00 złotych w dniu 29 stycznia 2014 roku oraz kwoty w wysokości 250,00 złotych w dniu 06 czerwca 2014 roku. Pozwana dokonała spłat w łącznej wysokości 850,80 złotych.

W związku z powyższym łączna wysokość wszelkich należności wynikających z tegoż zobowiązania winna wynieść 848,25 zł, jak obliczył to pełnomocnik pozwanej w swym piśmie z dnia 08.09.2015 r. Poza kwotą, w której przyznana została pożyczka w wysokości 800,00 zł dla pożyczkodawcy należały się bowiem nadto odsetki ustawowe, których wyliczenia nie kwestionował powód, nadto nie wykazał, iż winny być liczone w inny sposób, skoro nie przedstawił zaakceptowanego przez pozwaną harmonogramu spłaty pożyczki, ani też zaakceptowanego przez nią ustalenia stron, że w razie spłaty pożyczki w późniejszym terminie należą się odsetki w innej wysokości, nadto dodatkowe opłaty.

Powód w żaden sposób nie ustosunkował się do dowodów w ww. zakresie zaprezentowanych przez pozwaną, a dotyczących spłaty przez nią zaciągniętego zobowiązania w całości. Uznać można, iż powód wytaczając powództwo nie dysponował informacjami o wpłatach dokonanych przez pozwaną. Powyższe potwierdza m. in. to, iż nie doszło do wypowiedzenia przez pożyczkodawcę zawartej umowy pożyczki. Tym samym nieuprawnione zdaje się być naliczanie przez powoda jakichkolwiek odsetek za opóźnienie poczynając od dnia 08.10.2013 r. Nadto zauważyć należało, że powód w żaden sposób nie wykazał, iż doszło do przedłużenia okresu spłaty pożyczki o 30 dni, tj. do dnia 07.10.2013 r. Pierwotnie termin spłaty pożyczki wyznaczony został na dzień 13.09.2013 r. Nie sposób zatem ustalić od jakiej daty strona pozwana pozostawał w opóźnieniu w spłacie zaciągniętego zobowiązania.

Podsumowując powyższe, w ocenie Sądu, niezasadne było żądanie zasądzenia od pozwanej na rzecz powoda kwoty w wysokości 210,00 zł dochodzonej tytułem niespłaconej należności głównej. To samo dotyczy kwoty 46,55 zł tytułem odsetek umownych za opóźnienie w spłacie pożyczki, obliczonej według stopy odpowiadającej czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego NBP, albowiem podstawę ich dochodzenia i naliczenia stanowił § 7 (koszty związane z udzieleniem pożyczki) oraz § 10 umowy pożyczki, które nie wiązały pozwanej, jak już wcześniej wskazano.

W tym miejscu należy jeszcze raz zaznaczyć, że dołączone do pozwu dokumenty w postaci stron umowy pożyczki o numerach (...), jak również dowód przelewu kwoty pożyczki na konto pozwanej, wezwanie z dnia 08.11.2013 r., nie zostały w żaden sposób potwierdzone za zgodność z oryginałem przez występującego w sprawie pełnomocnika w osobie adwokata. Dokumenty te zostały wygenerowane przez system komputerowy. Jak wynika to z kserokopii nie były one nigdy i przez nikogo podpisane

W konsekwencji uznać należało, że dołączone do pozwu dokumenty niepotwierdzone za zgodność z oryginałem w trybie art. 129 § 2 k.p.c. miały w niniejszej sprawie co najwyżej charakter dokumentu prywatnego, który stanowi jedynie dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie - art. 245 k.p.c., nie korzystając z domniemań prawnych, jakie zarezerwowane są dla dokumentów urzędowych.

W tym miejscu warto wskazać wyrok Sądu Najwyższego z dnia 07 lipca 2004 roku (I CK 32/04, LEX nr 529692), którego stanowisko Sąd Rejonowy w pełni podziela, że „niepoświadczona podpisem strony kserokopia nie jest dokumentem. Informację zawarte w fotokopii dokumentu mogą stanowić podstawę ustaleń faktycznych, jeżeli druga

strona przyzna bądź przynajmniej nie zakwestionuje danych, czy informacji zawartych w takiej fotokopii. Wówczas mamy do czynienia z faktami przyznanymi przez stronę przeciwną, które nie wymagają dowodu (art.229 k.p.c.).

Zupełnie inna sytuacja procesowa jest wówczas, gdy strona przeciwna nie przyzna, a tym bardziej zakwestionuje fakty wynikające z przedstawionych fotokopii. Wówczas strona, która takie fotokopie przedstawiła powinna przynajmniej poświadczyć je za zgodność z oryginałem lub przestawić oryginały. Zgodnie z powołanym orzeczeniem Sądu Najwyższego, warunkiem uznania kserokopii za dokument jest umieszczenie na niej i zaopatrzenie podpisem poświadczenia jej zgodności z oryginałem. Sąd Najwyższy wskazał również, że jeżeli przedstawione w sprawie dowody w postaci fotokopii dokumentów, bez stwierdzenia ich zgodności z oryginałem, nie są dokumentami w rozumieniu kodeksu postępowania cywilnego, to nie tylko zbędna, lecz wręcz niedopuszczalna jest analiza ich treści i formy, albowiem nie są to dowody, które mogą być poddane takiej analizie. Obowiązkiem strony, w szczególności zastąpionej przez profesjonalnego pełnomocnika, jest dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody (art. 3 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów oznacza zaś oferowanie takich dowodów, które spełniają ustawowe wymagania przewidziane w kodeksie postępowania cywilnego.

Oddaleniu podlegało żądanie zapłaty kwoty w wysokości 80,00 zł z tytułu opłat windykacyjnych. Zostało ono bowiem oparte na postanowieniach § 7 oraz § 10 umowy pożyczki, które – jak już ustalono to powyżej – nie wiązały pozwanej. Nadto postanowienia ustalające wysokość opłat za wezwania do zapłaty na poziomie kolejno: 35 zł, 45 zł i 55 zł stanowią klauzulę niedozwoloną w rozumieniu art. 385 1 k.c., zgodnie z którym postanowienia umowy zawieranej z konsumentem niezgodnione indywidualnie – poza postanowieniami określającymi główne świadczenia stron – nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy. W świetle tego unormowania uznanie konkretnej klauzuli umownej za postanowienie niedozwolone wymaga łącznego wystąpienia obu wymienionych przesłanek, tj. „sprzeczności z dobrymi obyczajami” i „rażącego naruszenia interesów konsumenta”. Tę ostatnią należy rozumieć jako nieusprawiedliwioną dysproporcję praw i obowiązków na niekorzyść konsumenta w określonym stosunku obligacyjnym. Natomiast działanie wbrew dobrym obyczajom w zakresie kształtowania treści stosunku obligacyjnego oznacza tworzenie przez partnera konsumenta takich klauzul umownych, które godzą w równowagę kontraktową stron takiego stosunku. Obie formuły prawne służą więc ocenie tego, czy konkretne klauzule umowne przekraczają zakreślone przez ustawodawcę granice rzetelności kontraktowej w zakresie kształtowania praw i obowiązków stron konsumenckiego stosunku obligacyjnego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2005 roku, I CK 832/04, LEX nr 1369424 i wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 18 czerwca 2013 roku, VI ACa 1698/12, LEX nr 1369424). W odniesieniu do zakwestionowanego postanowienia umownego spełnione zostały obydwie przesłanki: wymienione opłaty są wygórowane i nie odpowiadają rzeczywistym kosztom poniesionym w związku z podjęciem tego rodzaju czynności windykacyjnych. Inaczej mówiąc, pożyczkodawca (...) Finanse sp. z o.o. w W., ustalając je, nałożyła na pozwaną obowiązek niezajdujący pokrycia w uzyskanej korzyści, przez co nadużyła swojej pozycji jako silniejszej strony umowy. Tym samym, wskazane postanowienie umowne nie jest wiążące.

Wobec powyższego, Sąd oddalił powództwo o czym orzekł w pkt I sentencji wyroku.

Stosownie do treści art. 108 § 1 k.p.c. Sąd rozstrzyga o kosztach w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji, przy czym o kosztach należnych stronie reprezentowanej przez zawodowego pełnomocnika Sąd rozstrzyga tylko na wniosek złożony przed zamknięciem rozprawy (art. 109 § 1 k.p.c.). Powód przegrał sprawę w całości. Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania Sąd oparł o treść art. 98 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (obowiązującym na dzień wszczęcia postępowania, tekst jedn. Dz. U. z 2013 r., Nr 461), uznając pozwaną za stronę wygrywającą proces i zasądzając na jej rzecz od powoda koszty procesu w wysokości 137,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego oraz uiszczonej opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, o czym orzeczono w pkt II sentencji orzeczenia.

Sąd znalazł podstawy, aby zastosować zwiększoną stawkę wynagrodzenia adwokata zgodnie z § 2 ust. 2 powołanego rozporządzenia. Sąd postanowił przyznać na rzecz powoda tytułem poniesionych kosztów zastępstwa prawnego

podwójną stawkę minimalną zgodnie z § 6 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (obowiązującym na dzień wszczęcia postępowania, tekst jedn. Dz. U. z 2013 r., Nr 461), to jest kwotę w wysokości 120,00 zł (2 x 60,00 zł), która to zdaniem Sadu będzie odpowiednia biorąc pod uwagę zawilość sprawy i zaangażowanie pełnomocnika. Wniosek pełnomocnika powoda o zastosowanie sześciokrotności stawki minimalnej okazał się zdaniem Sądu niezasadny w pozostałym zakresie. Biorąc pod uwagę zawilość sprawy i przyczynienie się do jej rozstrzygnięcia (art.109 § 2 k.p.c.) stwierdzić należało, że sprawa była jak najbardziej typowa, zaś wkład pełnomocnika w jej wyjaśnienie nie przekraczał standardowego. Aktywność pełnomocnika sprowadzała się do napisania dwóch pism oraz do sporządzenia sprzeciwu na urzędowym formularzu, nadto nie brał udziału w rozprawie.

G., dnia 27 stycznia 2016 r.

SSR Joanna Smalec

Sygn. akt I C 821/15

ZARZĄDZENIE

1. odnotować,
2. odpis uzasadnienia wraz z odpisem wyroku doręczyć pełnomocnikowi powoda - zgodnie z wnioskiem,
3. przedłożyć z apelacją, zażaleniem, ew. za 21 dni.

G., dnia 27 stycznia 2016 roku

SSR Joanna Smalec